

Minden a legnagyobb rendben

A miniszterelnök odasétált az ablakhoz, elhúzta a nehéz bársonyfüggönyöket, majd letekintett az előtte elterülő város hangulatos fényeire. „Minden a legnagyobb rendben.”- gondolta. – „Mindenki rám hallgat. Engem követnek. Nem történhet semmi baj.” Tulajdonképp egész büszke volt magára. Mióta megválasztották, látszólag minden tökéletes volt. A nincstelenek –az éhezők, a szegények- eltűntek az utcákról. Mintha sosem léteztek volna. Ez persze nem volt igaz, hisz csak ő látta így. Pontosabban ő nem látta őket. Talán nem akarta, talán nem is tudta- lényegtelen. Számára ez a világ maga volt a megtestesült tökély. Hatalom. Gazdagság. Őt szolgáló nép. Kell ennél több?- Természetesen nem. Számára nem.

Valahol, messze tőle, a város túlsó végében egy lány futott Pest egyik fénytelen, rideg, kietlen utcáján. Fülében egyre hangosabban csengtek az őt becserkészni próbáló, fenyegető léptek. Nem nézett hátra. Nem mert. Elrohant egy romos, régi épület mellett, mely hajdanán fényűző főúri báloknak adott otthont, ám mára már csak árnyéka volt egykori önmagának penészes, málladozó falaival és rozoga tetejével. A kőépület kapuján –már ha kapunak lehetett nevezni azt a két megmaradt deszkalapot- egy régi propagandaplakát a következő sorokat hirdette: „Összetartozás. Összetartás. Biztonság. Magyarország.” Alig fél perc elteltével a lány üldözője is elhagyta a plakátot, melyet meglátva állatias vigyor szét az arcán. Természetesen a kiírás nagyobbát nem is tévedhetett volna, hiszen az összetartás már évtizedekkel ezelőtt elavult, biztonság pedig soha nem is létezett.

A szerencsétlen lány arcára fagyott félelemmel rohant be egy újabb utcába- egyenesen egy zsákutcába. Megfordult, majd egészen a már mögötte lévő magas falig hátrált, ahol nekivetette hátát a hideg kőnek. Támadója immár magabiztos mosollyal közelített felé. Tudta, hogy nyert ügye van. Innen nincs menekvés. Ezt a lány is tudta; még akkor is ez járt a fejében, amikor az ismeretlen férfi hanyag eleganciával odalépett, majd közelhajolt hozzá. Orrát megcsapta az émelyítő, drága kölni szaga, mely összekeveredett az alkohol csípős bűzével. Az áldozat még akkor is csak arra tudott gondolni, hogy miért pont ő, amikor az egyébként átlagos, már-már kedves arcú férfi lassan a bordái közé csúsztotta a nehéz kés hideg pengéjét.

Elejtette az élettelen testet. Hátralépett. Benyúlt a kabátja alá, majd a mellére tűzött kokárdát ünnepélyesen levette. Megforgatta a kezében. Alaposan megszemlélte, majd lassan, megfontolt mozdulatokkal a lány ruhájára tűzte. Egy nagyobb terv kezdett a fejében körvonalazódni.

„Minden a legnagyobb rendben.”- lépett el az ablaktól a miniszterelnök. Neki csodás estéje volt.